

komme til at udrede deres Andel af den halve Erstatningssum, der skal udredes af Amtskommunens Kasse. Dette maa Sogneraadet absolut have for Øje, naar det skal tage Beslutning i saa Henseende. Og saa er det ganske naturligt, at de sige: Nej, Beboerne have Ret til at tale med, i sidste Instans er det dem, der have Retten, saa ville vi ikke paatage os det Ansvar, og saa sige de Ja. Naar Spørgsmaalet saa kommer til Amdsraadet, har dette Ret til at sige Nej, men jeg gad nok vide, om noget Amdsraad i Landet vil gaa imod Kommunens Beslutning eller nægte en af denne givne Bevilling, en Nægtelse, som vil medføre en saa stor Byrde for Sognekommunen. Det Ansvar, tror jeg ikke et eneste Amdsraad i Danmark vil paatage sig, og saa er det Beboerne, der have Afgørelsen; men naar disse skulle hen at stemme, saa stemmer den enkelte Vælger ogsaa under Følelsen af, at han ved at stemme Nej bidrager til at lægge en stor Byrde paa Kommunen i Form af Erstatningen til Grundejerne.

Men selv om vi se bort fra Spørgsmaalet om Erstatningen til Grundejerne, tror jeg, at det efter det Indhold, Landstinget har givet Forslaget, vil være aldeles utænkeligt, at der kan findes en Kommune i Danmark, hvor man kan stemme Spiritusudskænkningen i en Kro ned, det er det, jeg gerne vil betone, at det ikke er Bevillingen, men kun Spiritussen man stemmer ud. Man har nemlig i Landstinget forlangt, at mindst Halvdelen af samtlige Vælgere i Kommunen skal stemme mod, men naar man ved, at det f. Eks. ved sidste Sogneraadvalg kun var muligt at føre 56,4 pCt. af de kommunale Vælgere frem til Stemmebordet, hvorledes vil man saa tro, at det vil være muligt at faa 50 pCt. til at stemme mod, at der maa skænktes Spiritus paa en Kro, navnlig naar det Hensyn kommer til, at den Nægtelse medfører en stor økonomisk Byrde for Kommunen? Jeg tror, at man har nogen Ret til at sige, at det med de Bestemmelser, der findes i Landstingets Forslag, er aldeles ugørligt, at Spiritussen kan stemmes ud i en eneste Kro i Danmark. Derfor er det en absolut Betingelse for en Overenskomst mellem de to Ting, at Landstingets Forslag her undergaar en meget væsentlig Forandring. Dette betragter jeg som et af Hovedspørgsmaalene; noget tilsvarende gælder om de Forslag om Handel med stærke Drikke, som her ere nævnte med Hensyn til Beværtningerne.

Der er saa Tale om særlig Tilladelse til Beværtning med stærke Drikke, som kan gives af Politiet; efter Landstingets Forslag har Politiet uindskrænket Myndighed til at give Tilladelse til saadan Beværtning ved særlige Lejligheder, men efter Folketingets Forslag var Politiets Tilladelse betinget ikke alene af, at den Mand, der f. Eks. lod Auktionen, Licitationen eller Festen afholde, gav sit Samtykke, men ogsaa af, at vedkommende Kommunalbestyrelse gav sit Samtykke. Det har man fuldstændig strøget oppe i Landstinget. Der gør man baade den, der lader Festen eller Mødet afholde, og Kommunalbestyrelsen fuldstændig umyndig, man lægger hele Afgørelsen i Politiets Haand. Dette vil jeg anføre som Bevis paa, hvilke Bestemmelser der er udgaaet, thi det er ikke nok at sammenligne de Bestemmelser, der findes i Landstingets Forslag, med de Bestemmelser, som findes i Folketingets, man maa ogsaa have sin Opmærksomhed henvendt paa, hvilke Bestemmelser der er udgaaet af Forslaget. Her er der et af disse Tilfælde, og jeg har ønsket at fremdrage det som et Bevis paa, hvor vanskeligt det er at drage en Sammenligning mellem disse Forslag, og hvilke overordentlig vigtige Bestemmelser der er udgaaet af Forslaget i Landstinget.

Jeg skal derefter omtale Bestemmelserne om den saakaldte Aldersgrænse, den Alder altsaa, under hvilken det ikke er tilladt at skænke for unge Mennesker. Denne Aldersgrænse var i Folketingets Forslag sat til 18 Aar, Landstinget har nedsat denne Grænse til 16 Aar, og det siges i Betænkningen, at Tinget nu staar paa det oprindelige Standpunkt, idet 16 Aar var den oprindelige Aldersgrænse i Forslaget. Ja, det er rigtigt. Men der maa man huske paa, at da man i Kommissionen i 1905 og 1906 formede disse Paragraffer, vare den højeste Aldersgrænse i de kommunale Vedtægter 16 Aar; men siden den Tid har en Række Købstæder og Amtskommuner forhøjet denne Grænse til 18 Aar. Det forekommer mig derfor at være urimeligt, om man nu fra Lovgivningsmagtens Side vilde sige: I de Købstæder og Amtskommuner, der nu have gennemført Aldersgrænsen 18 Aar, skal denne Bestemmelse ikke længer være gældende, vi tvinge dem derimod ikke alle ned til 16 Aar. Det forekommer mig at være urimeligt, om Lovgivningsmagten vilde tage Hensyn til det kommunale Selvstyres Ønsker og ikke vilde tillade disse